

οοοοοοοο

Κάθε δημιουργημένον ὄν, φέρει ἐν ἑαυτῷ τὴν σφραγίδα τοῦ λόγου τῆς δημιουργίας του καὶ εἶναι, ταυτοχρόνως, προικισμένον μὲ τὰς ἰδιότητες διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ του. Δι' αὐτόν τόνμλόγον λέγομεν συχνά ὅτι ἡ προσεκτικὴ μελέτη τῶν ἰκανοτήτων ἑνὸς ὄντος, δύναται νάαμᾶς ἀποκαλύψῃ τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἄνθρωπος - οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι - ἐκδηλώνει ἔμφυτον περιέργειαν, τᾶσιν πρὸς τὴν ἐρευναν καὶ ὅτι ἐλκεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπὸ τὸ ἄγνωστον. Διὰ ποῖον λόγον ;

Διότι ὁ ἄνθρωπος, ἔχων ὡς σκοπὸν νά ἀποκτήτῃ τὴν πνευματικὴν συνείδησιν, δὲν δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ τοῦτον εἰμὴ μόνον διὰ τῆς συνεχοῦς ἐρεύνης τοῦ πολυπλόκου περιβάλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκλήθη νὰ ζήσῃ. Ἡ γνῶσις τοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔκφρασις ὑπὸ ὑλικὴν μορφήν τῆς θείας Δημιουργίας, ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον νά τελειοποιήσῃ ἑαυτόν, νά λάβῃ συνείδησιν τῶν θείων Βουλῶν καὶ νά πλησιάσῃ οὕτω πρὸς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ Πηγὴν.

Ὅπως ἡ Φύσις, ἐν τῇ ὑπερτάτῃ σοφίᾳ της, ἐνεφύσησεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἄκρατον ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν, διὰ τὰ δύναται οὗτος νὰ παραμένῃ πάντοτε προσκολλημένος εἰς αὐτήν, οὕτω καὶ τὸν ἐπροίκισε μὲ διάφορα κίνητρα, τὰ ὁποῖα τὸν ὠθοῦν πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ του.

Τὸ πνεῦμα θέλει νὰ γνῶσῃ. Ἡ δραστηριότης του περιλαμβάνει, κατὰ πρῶτον, πᾶν ὅ,τι δύναται νά γνῶσῃ ἀμέσως. Δεδωμένῳ ὅμως ὅτι τὸ πεδίο τῆς ἀμέσου γνῶσεως, καὶ περι-

ωρισμένον εἶναι, καὶ δὲν τὸ ἱκανοποιεῖ πλήρως, προσπαθεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἄγνωστον καὶ μεμακρυσμένον, ποῦ τὸ ἐλκύει καὶ τὸ σαγηνεύει. Ὅ,τι δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ, προσπαθεῖ νὰ τὸ μαντεύσῃ. Τὸ πνεῦμα, φύσει ἀνήσυχον, δὲν δύναται νὰ αἰσθάνεται κάτι ποῦ ὑπάρχει καὶ τὸ ὁποῖον, ἐν τούτοις, τοῦ διαφεύγει.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἔμφυται τάξεις τοῦ ἀνθρώπου, δύναται νὰ παρεκκλίνουν τῆς φυσικῆς των κατευθύσεως. Ἡ παρέκκλισις αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι τὸ πνεῦμα μας περισπᾶται ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν καθημερινῶς ἀξαναουσῶν βιωτικῶν μας φροντίδων καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν διαφόρων ἀκατασχέτων ἐπιθυμιῶν, αἵτινες εἶναι ἄμεσος συνέπεια ἐνός πολὺ ὑλικοῦ τρόπου τοῦ ζῆν.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν περιοριζόμεθα εἰς τὴν διερεύνησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ μᾶς προσπορίσῃ ἄμεσον ὄφελος. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ μακρυνῶν, καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος ἄγνωστον, ἀφήνομεν τὴν φροντίδα αὐτὴν εἰς ὅσους ἀσχολοῦνται εἰδικώτερον μὲ τὴν ἐξερεύνησιν του.

Ἡ ἐπιθυμία ἄρα ποῦ μᾶς ὠθεῖ νὰ μαντεύσωμεν πᾶν ὅ,τι δὲν δυνάμεθα εὐκόλως νὰ γνωρίσωμεν καὶ νὰ δημιουργήσωμεν μίαν νέαν ἰδιότητα — τὴν τῆς μαντείας — δὲν εἶναι ὄρεξις, τυχαία ἢ ἀκλή ἰδιοτροπία ἀπ' ἐναντίας εἶναι μία ἀποκάλυψις, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ἐν ἡμῖν ὑπὸ μορφήν πραγματικῆς ἀνάγκης καὶ ἡ ὁποία μᾶς ὠθεῖ νὰ διερευνήσωμεν, νὰ κατανοήσωμεν τὸ μέρος ποῦ χρησιμεύει διὰ τὴν ἐξέλιξιν μας διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τί εἴμεθα, τί δυνάμεθα καὶ τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν.

Ἡ Μαντεία εἶναι μία ἐκ τῶν ἰδιοτήτων ἐκείνων ποῦ ἐπιτρέπουν εἰς τὸν ἀνθρώπου νὰ καταστῇ κύριος τῶν ἰδίων αὐτοῦ πεπρωμένων, καὶ πολλάκις τῶν πεπρωμένων ἄλλων ἀνθρώπων. Μία μυητικὴ παράδοσις τῶν ἀρχαίων λέγει ὅτι ὁ σοφὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ νὰ προλαμβάνῃ τὰς ἐναντιότητες τοῦ πεπρω-

μένου του". Το σπουδαιότερον λοιπόν μέσον, τό όποϊον θα ε-
πιτρέψη εις τόν άνθρωπον να προφυλαχθῆ από τας εναντιό-
τητας αὐτάς, εἶναι ἡ ἐκ τῶν προτέρων γνωστis τῶν επικινδύ-
νων στιγμῶν τῆς ζωῆς του. »

Μαντεύοντες λοιπόν, εἴτε γνωστικῶς, εἴτε διαισθητικῶς
τό μέλλον, γινόμεθα κύριοι τοῦ πεπρωμένου μας καί πολλά-
κις τοῦ πεπρωμένου τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Δεδομένου ὅτι τά
διάφορα γεγονότα ἄτινα ἀποτελοῦν τήν ζωήν μας, δέν ἐξαρ-
τῶνται ὅλα καί καθ' ὅλοκληρίαν ἐκ τῆς θελήσεώς μας, ἀλλ'
ὀφείλονται, ἐν μέρει, εἰς τήν δραστηριότητα τῶν παγκοσμί-
ων νόμων, δέν γνωρίζομεν πάντοτε εἰάν τά γεγονότα αὐτά θά
μᾶς εἶναι εὐνοϊκά ἢ ὄχι. Μαντεύοντες ἄρα ἢ γνωρίζοντες αὐ-
τά ἐκ πῶν προτέρων, παύομεν νά εὐρισκώμεθα εἰς μειονεκτη-
κῆν θέσιν ἀπέναντί των, διότι, ὄντες προειδοποιημένοι,
δυνάμεθα νά λάβωμεν ὅλα τά ἐνδεικνυόμενα μέτρα διά νά ἀπο-
φύγωμεν τῆς δυσμενῆ ἐξ αὐτῶν ἢ διά νά τά μετατρέψωμεν εἰς
εὐνοϊκά.

Τοιουτοτρόπως καθιστάμεθα κύριοι τῆς ζωῆς μας καί δυ-
νάμεθα νά τήν χρησιμοποιήσωμεν κατά τόν ἐπιωφελέστερον δυνα-
τόν τρόπον, τόσον πρός ἴδιον ἡμῶν συμφέρον, ὅσον καί πρός
τό συμφέρον τοῦ πλητίου μας.

« Κάθε ἄνθρωπος δεικνύων προδιάθεσιν πρός τήν γνώσιν
τῶν ἀνωτέρων ἐπιστημῶν, εἶναι ἀναντιρρήτως ἐντεταλμένος
καί, ὡς τοιοῦτος, ἔχει καθῆκον ν' ἀμυνθῆ κατά πάσης ἐπιθέ-
σεως τοῦ ἀντιπάλου, διά νά δυνήσῃ ἀφ' ἑνός νά ἐκτελέσῃ τήν
ἀποστολήν πού μέλλει νά τοῦ δοθῆ, ἀφ' ἑτέρου δέ νά ὑπερασ-
πίσῃ καί προστατεύσῃ πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν. »

Ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι αἱ διάφοροι προδιάθεσεις πού
ἐκδηλώνουν τά ἄτομα, εἶναι καί ἰσάριθμοι ἐνδείξεις τῆς φύ-
σεως αὐτῶν. Ὁ ἔχων προδιάθεσιν εἰς τά μαθηματικά, φανερώ-
νει πνεῦμα ὑπολογισμοῦ καί θετικόν, ὁ ἔχων κλίσιν πρός τās
ἐπιστήμας ἐν γένει, φανερώνει πνεῦμα ἐρευνητικόν κ.κ.

Ὁ ἔχων προδιάθεσιν πρός γνώσιν τῶν ἀνωτέρων ἐπιστη-

μῶν, δηλαδή τῶν ἐπιστημῶν ἐκείνων ποῦ διερευνοῦν τοὺς τελεολογικοὺς σκοποὺς τοῦ ἀνθρώπου, φανερῶνει φύσιν πράγματι ἀνωτέραν. Τοῦτο δέ, διότι αἱ ἔρευναι αὗται ἔχουν ὡς ἀκτῖνα δράσεως ὄχι πλέον τὸ ἄτομον ἢ τὸ ἀτομικόν συμφέρον, ἀλλὰ τὸ καλόν τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου, οἱ δὲ ἐπιδιδόμενοι εἰς αὐτάς, ἔχουν ὡς μόνον σκοπὸν νὰ καθοδηγήσουν τοὺς ὁμοίους των πρὸς τὸ καλόν καὶ τὴν ἐξύψωσιν.

Δέν εἶναι παράλογον νὰ συμπεράνη κανεὶς ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποῦ θέτουν εἰς τὴν ζωὴν των ἓνα τοιοῦτον σκοπὸν, καθίστανται αὐτομάτως συνεργᾶται τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκτελεσταὶ τῶν θείων Βουλῶν. Δι' αὐτὸν δέ τὸν λόγον ἀπεκαλέσαμεν αὐτοὺς ἐντεταλμένους.

Ἐάν λοιπὸν ἡ ἔρευνα τοῦ ἀγνώστου εἶναι διὰ κάθε ἄνθρωπον ἀπλῆ φυσικὴ ἀνάγκη, διὰ τὸν αἰσθανόμενον ἰδιαίτερον προδιαθέσιν πρὸς αὐτήν, καθίσταται καθήκον ἐπιτακτικόν. Οἱ δεῖς ἄνθρωπος ἔχει προδιαθέσιν τινα χωρὶς νὰ ἔχη ταυτοχρόνως καὶ τὰς δυνατότητας νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ. Διαφορετικῶς τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο τελείως παράλογον καὶ θὰ ἀπετέλει ἓν διαρκές μαρτύριον. Δεδομένου ὅμως ὅτι αἱ προδιαθέσεις αὗται καθὼς ἐπίσης καὶ ἀνάλογοι δυνητικότητές μας, δέν εἶναι ἔργον ἰδικόν μας, ἀλλὰ τοῦ δημιουργοῦ μας, ἔχομεν ἐμφανεστᾶς τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐφ' ὅσον προικιζώμεθα μὲ αὐτάς, μᾶς δίδεται κάποια ἐντολὴ ἄνωθεν. Ἡ ἐντολὴ δέ αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν πληρεστεράν κωλυεργεῖαν τῆς προδιαθέσεώς μας καὶ τῶν ἀναλόγων ἱκανοτήτων μας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον αὗται συνεπάγονται.

Ἄς προσέξῃ ὅμως πολὺ ὁ κατατάσων ἑαυτὸν μεταξύ τῶν ἐντεταλμένων. Ἐάν ὁ ἐντεταλμένος προῦποθέτει κάποιαν ἀνωτερότητα φύσεως, τοῦτο δέν σημαίνει ποσῶς ὅτι ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς περισσότερα ἢ ἰδιαίτερα δικαιώματα τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Τοιαύτη τις ἀντίληψις θὰ ἦτο μεγάλη πλάνη καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς αὐτὴν ταῆτην τὴν ἐννοίαν τῆς ἀνωτερότητος. Ἡ πραγματικὴ ἀνωτερότης συνεπάγεται μόνον καθήκοντα περισσότερα καὶ ὑποχρεώσεις μεγαλειτέρας τῆς κοινῆς φύσεως, οὐδέν δέ ἀπολύτως δικαίωμα ἢ ἰσχυριζόμενον ἀπολαυῆν.

Ἄπειδή ἡ γνώμη αὐτῆ πιθανόν νά φανῆ ἀναίρετος, ἄς προσέξωμεν εἰς τήν μοναδικήν κλεῖδα, ἣν ἀποτελεῖ ὁ ἄνθρωπος καί ἄς ἀναζητήσωμεν ἐκεῖ ἐπιβεβαίωσιν ἢ ἀνασκευῆν τοῦ ἰσχυρισμοῦ μας.

Τό σῶμα μας ἀποτελεῖται ἀπό τρία κύρια μέρη, τήν κοιλίαν, τό στήθος καί τήν κεφαλῆν. Γνωρίζετε τόν ρόλον ἑνός ἐκάστου. Καί τά τρία συμπέλλουσιν εἰς τήν διατήρησιν τοῦ ὅλου σώματος. Ἐάν ὅμως προσέξωμεν καλῶς, θά διαπιστώσωμεν ἀμέσως ὅτι ἡ κεφαλῆ, τό ἀνώτερον καί εὐγενέστερον μέρος τοῦ σώματος, ἐργάζεται περισσότερο τῶν ἄλλων διότι, ἐκτός τοῦ ἰδίου αὐτῆς ρόλου, συμβάλλει ἐκ περισσοῦ καί εἰς τήν ἐργασίαν τῶν ἄλλων. Πῶς δὲ νά ἐργασθῆ ὁ στόμαχος δέν πρέπει αὐτῆ νά φροντίσῃ διὰ τήν ἐξεύρεσιν τῆς τροφῆς, αὐτῆ νά τήν φέρῃ μέχρι τοῦ στόματός μας. Διὰ νά καθαρισθοῦν οἱ πνεύμονες μας, πρέπει αὐτῆ νά φέρῃ τό ὅλον σῶμα εἰς τόν καθαρόν ἀέρα, ὅταν δέ ἡ κοιλία ἀναπαύεται ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς, ἡ κεφαλῆ ἐξακολουθεῖ νά ἐργάζεται καί νά φροντίσῃ διὰ τήν καθ' ὅλου εὐημερίαν τοῦ σώματος.

Τήν περισσὴν αὐτῆν ἐργασίαν ἡ κεφαλῆ τήν ἐκτελεῖ χωρὶς καμμίαν ἰδιαιτέραν ἀπολαύσιν ἀπό τά λοιπά μέρη τοῦ σώματος. Ἀπλούστατα, λαμβάνει καί αὐτῆ ἀπό τήν γενικὴν τροφήν τό μέρος πού τῆς ἀναλογεῖ καί οὐδέποτε φαντάζεται ὅτι πρέπει νά τύχῃ ἰδιαιτέρου τινοῦ δικαιώματος, διότι φροντίζει διὰ τά πάντα. Τά περισσότερα καθήκοντά της ἀπορρέουσιν ἀπό τήν ἀνωτερότητα πού τήν χαρακτηρίζει.

Αὐτός εἶναι ὁ νόμος ὁ διέπων τήν ἀνωτερότητα, οἷα σὸς ποτε φῦσος καί ἂν εἶναι αὐτῆ. εἶναι κανεῖς ἀνώτερος, διὰ νά ἐξυπηρετῇ τήν ὀλότητα καί ὄχι διὰ νά τρώγῃ ἢ νά κοιμᾶται περισσότερο τῶν ἄλλων.

Τήν κοινωνίαν μας τήν διέπει διαφορετικὴ κάπως ἀντίληψις ἐπὶ ταῦ ζητήματος αὐτοῦ καί ὁ αἰσθανόμενος κάποιαν ὑπεροχὴν, σπεύδει ἀμέσως νά ἐξασφαλίσῃ ὅλα τά διακίωματα δι' ἑαυτόν, ἀντὶ νά ἐκτελέσῃ ἀπλῶς τὰ πολλά καθήκοντα πού

ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ. εἶναι καὶ αὐτὸ μία πλάνη τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑποσίας δύναται κανεὶς νὰ διαπιστώσῃ πολὺ εὐκόλως.

Ὁ προτιθέμενος ὅμως νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἀνωτερότητας, δὲν ὑποπίπτει εἰς αὐτὴν καὶ θέτει τὰ ἐφόδια τοῦ εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνων ποῦ ἔχουν ἀνάγκην αὐτῶν, μιμούμενος εἰς τοῦτο τὴν ἀνωτερότητα πάσης ἀνωτερότητας, τὸν Θεόν, ὅστις πάντοτε δίδει καὶ οὐδέποτε λαμβάνει.

“ Ἡ Μαντεία δὲν εἶναι τέχνη, ἀλλ' εἶναι βαθεῖα ἐπιστήμη τῶν ἀγνώστων καὶ κρυφῶν νόμων, οἱ ὅποιοι κυβερνοῦν τὸ δημιουργημένον Σύμπαν. Οἱ νόμοι αὐτοὶ ἀπορρέουν ἀπὸ μίαν πηγὴν ἐνσυνειδήτην καὶ νοητικὴν, δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι, δρῶντες ἐν τῷ δημιουργημένῳ σύμπαντι, ἐκδηλώνουν πραγματικὴν ἀντανέκλασιν τῆς Νοήσεως, ὑπενθυμίζουσαν εἰς τὸν μυστην τὴν πηγὴν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτοι ἀπέρρευσαν. »

“ Ὡστε πληροφορούμεθα δύο τινά : 1ον) ὅτι ὑπάρχουν νόμοι ἄγνωστοι καὶ κρυφοί, οἱ ὅποιοι κυβερνοῦν τὸ δημιουργημένον Σύμπαν, 2ον) ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι ἀπορρέουν ἀπὸ μίαν πηγὴν ἐνσυνειδήτην νοητικὴν, δρῶν ὅτε κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐν τῷ Κύκλῳ τοῦ Κόσμου, ὥστε ἀντανεκλοῦν καὶ ὑπενθυμίζου εἰς τὸν μυστην τὴν πηγὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέρρευσαν.

Τί ἐννοοῦμεν κατὰ πρῶτον μὲν νόμους ἀγνώστους καὶ κρυφούς ; εἶναι ἐμφανές πῶς πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν δημιουργίαν, εἴτε ἐγγύς, εἴτε μακρὰν ἡμῶν εὐρίσκεται, δὲν εἶναι αἷτιον, ἀλλ' ἀποτελέσμα. Ἐὰν λοιπὸν ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν μελέτην καὶ διερεῦνησιν τῶν ὄσων μᾶς περιβάλλουν, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεθνης μας θά εἶναι πενιχρά, διότι ἡ μελέτη τοῦ ἀποτελέσματος καὶ μόνου δὲν δύναται νὰ μᾶς δώσῃ τὴν πλήρη αὐτοῦ κατανόησιν, ἐφ' ὅσον μᾶς λείπει ἡ γνῶσις τοῦ αἰτίου, ὅπερ τὸ ἐπροκάλεσεν. Καὶ ὅταν ἀκόμη κατορθώσωμεν νὰ γνωρίσωμεν τὸ ἄμεσον αὐτοῦ αἷτιον, πάλιν δὲν μὲν μὲν ἱκανοποιημένοι, διότι μᾶς λείπει ὁ μυστικὸς, ὁ κρυφὸς λόγος τοῦ αἰτίου. Ἐὰν τὸ δημιουργημένον σύμπαν ὑπάρχει καὶ ἐκδηλοῦται κατ' αὐτὸν ἢ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον, τοῦτο γίνεται διότι αἷ-

τια κρυφά και άγνωστα τό έπροκάλεσαν και τό κυβερνοῦν υπό μορφήν νόμων. Οί νόμοι αὐτοί παραμένουν κρυφοί και άγνωστοί, έφ'έσον ό νοῦς τοῦ ανθρώπου άρχηται εἰς τήν μονόπλευρον γνώσιν τῶν φαινομένων και όέν καταβάλλει τήν άπαιτούμένην προσπάθειαν νά άνέλθῃ από τοῦ άποτελέσματος εἰς τό άμεσον αίτιον και από τούτου εἰς τέν κρυφόν λόγον τοῦ αίτίου κ.ο.κ.

Μέ άλλους λόγους, τόσον ήμεῖς, όσον και ό κόσμος ποῦ μάς περιβάλλει εἴμεθα ή έκδηλώσεις ή ή μακρυνή άντανάκλασις μιᾶς άρχικῆς συλλήψεως. Η γνώσις τοῦ έαυτοῦ μας και τοῦ περιβάλλοντος θά εἶναι τόσον πληρεστέρα, όσον περισσότερον πλησιάζωμεν και γνωρίζωμεν τήν άρχικήν αὐτήν σύλληψιν. Μεταξύ όμως ήμῶν και εκείνης ύπάρχει άπόστασις μεγίστη, ήτις άντιπροσωπεύεται από όλους τοῦς ένδιαμέσους σταθμούς τοῦς όποίους ή άρχική σύλληψις διήνυσε διά νά καταλήξῃ εἰς τήν έκδηλώσιν ήμῶν. Έκαστος τῶν σταθμῶν αὐτῶν άποτελεῖ και μίαν πράξιν τοῦ όλου έργου τῆς άρχικῆς συλλήψεως, δηλαδή ένα νόμον ή αίτιον, τό όποῖον σήμερα μάς εἶναι κρυφόν. Διά νά πλησιάζωμεν όθεν πρὸς τήν άρχικήν σύλληψιν δεόν νά διανύσωμεν τήν όδόν άντιστρόφως και, άνερχόμενοι από έκδηλώσεως εἰς έκδηλώσιν, από αίτίου εἰς αίτιον, νά πλησιάζωμεν τήν άρχικήν πηγὴν έσον τοῦτο εἶναι δεδομένον εἰς τήν άνθρωπίνην φύσιν.

Διά τῆς μαντείας λοιπόν, όέν πρόκειται νά μελετήσωμεν τοῦς μηχανικούς νόμους τοῦ σύμπαντος, μέ τοῦς όποίους άσχολεῖται ή Έπιστήμη, αλλά μίαν άλλην κατηγορίαν νόμων, τοῦς όποίους καλοῦμεν νόμους αἰσθητικούς και συναισθητικούς. Διά τήν μελέτην τῶν νόμων τούτων ό μαθηματικός ύπολογισμός όέν ισχύει, αλλά μόνον ή κρίσις, ή παρατήρησις και ή αναλογία.

Και τώρα ἄς εξετάσωμεν τό δεύτερον σκέλος τῆς παραγράφου μας, τό όποῖον λέγει ότι οι κρυφοί και άγνωστοί αὐτοί νόμοι άπορρέουν από μίαν πηγὴν ένσυνείδητον λογικήν ή μάλλον νοητικήν και έκδηλώνουν έν τῇ δραστηριότητι των

πραγματικὴν ἀντανάκλασιν τῆς νοήσεως.

Ἐνας νόμος εἶναι μία δραστηριότης ἢ μία ἐνέργεια, ἐκδηλουμένη εἰς τὸν κόσμον συνεχῶς, εἴτε κατ'ἐναλλαγὴν, ἢ ὅποια καθορίζεται ἀπὸ ἓν ἀποτελεσμα. Κάθε ὅμως ἐκδήλωσις ἐνεργείας, προϋποθέτει ἀναγκαστικῶς καὶ κάποιον κίνητρον ἢ αἷτιον μεταξὺ ἧς τοῦ κινήτρου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας του ὑπάρχει ἄμεσος σχέσις.

Ἐάν ἐξετάσωμεν τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, θά παρατηρήσωμεν ὅτι ὅλαι κινουῦνται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν αὐτοῦ κίνητρον, τὸ Ἐγώ. Τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν του φέρουν ὅλα, τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἰδοτήτων καὶ τῆς φύσεως τοῦ Ἐγώ. Διατί ; Διότι μία οἰαδήποτε ἐνσυνείδητος δύναμις, ὑψίστα μὲνη τὸν νόμον τοῦ κινήτρου, ἐξωτερικεῖ τὰς ποιότητας ἢ ἀρετὰς ποῦ ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ. Ἡ ἐξωτερικεῖσις τῶν ποιότητων ἢ ἀρετῶν αὐτῶν δημιουργεῖ κάποιον ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ κινήτρου του καὶ καθίσταται καὶ αὐτὸ μὲ τὴν σειρὰν του κίνητροῦ δευτερεῦον.

Ἐκ τούτου ἐπορρέπει μία ἀλήθεια : ὅτι κίνητρα πολλά δὲν ὑπάρχουν. Ἐπάρχει κατ'οὐσίαν ἓν καὶ μόνον. Ἡ ἀρχικὴ καὶ ἀπόλυτος πηγὴ, ἢ ὅποια, ἐξωτερικεῖουσα τὰς ποιότητας καὶ ἀρετὰς ποῦ ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ, δημιουργεῖ ἀποτελέσματα τὰ ὅποια καθίστανται καὶ αὐτὰ, μὲ τὴν σειρὰν των, κίνητρα δευτερεῦοντα, τριτεῦοντα κ.ο.κ., ἐξωτερικεῖοντα ὅμως πάντοτε τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ποιότητων καὶ ἀρετῶν τοῦ ἀρχικοῦ κινήτρου.

Οἱ διάφοροι λοιπὸν νόμοι ποῦ κυβερνοῦν τὸ δημιουργημένον πῦμπαν, ὄντες δραστηριότητες ἑμμεσοὶ τοῦ ἀρχικοῦ κινήτρου, δηλαδὴ τῆς ἀπολύτου Νοήσεως καὶ Συνειδήσεως, ἀντανάκλουσιν ἐν τῇ δραστηριότητι των τὴν νόησιν καὶ ὑπενθυμίζουσιν τὴν Πηγὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέρρευσαν.

"Ἐάν τὸ πεπρωμένον τῶν ἀνθρώπων ἐβασίζετο μόνον ἐπὶ τῶν δημιουργικῶν νόμων, ὁ ἀνθρώπος θά ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ ἑαυτὸν εἰς τὴν εὐνοϊκὴν των ἐπίδρασιν, ἢ δὲ γυνῶσις

τούτων, ὅθεν θά τοῦ ἦτο ἀπαραίτητος. Δέν δύναται ὅμως νά τό πράξῃ, διότι μία συνεχῆς καί ἐπίσης συνετὴ ἀντίδρασις ἐκδηλουμένη ἐν τῷ Κόσμῳ, καταστρέφει πολλάκις καί τοῦτο εἰς βάρος τῶν ὄντων πού ζοῦν ἐν αὐτῷ τὰς εὐνοϊκάς ἐπιδράσεις τῶν νόμων τῆς δημιουργίας."

Πολλάκις εἶχομεν τήν εὐκαιρίαν νά ὁμιλήσωμεν περὶ πεπρωμένου. Καλόν ὅμως εἶναι νά καθορίσωμεν ἐδῶ σαφέστερον τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου ἀντιλήψεις μας.

Καί πρῶτιστως ὑπάρχει πεπρωμένον ;

Κατὰ τοὺς ὑφισταμένους νόμους, τό πνεῦμα εἶναι ὑποχρεωμένον νά ἐνσαρκωθῇ. Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ πνεύματος συνεπάγεται τρεῖς μοιραίας συνεπειάς : τήν γέννησιν, τήν ζωὴν καί τόν θάνατον. Ἄρα εἶναι πεπρωμένον ὁ ἄνθρωπος νά γεννηθῇ, νά ζήσῃ πρὸς κάποιον σκοπόν καί καθόπιν ν' ἀποθάνῃ. Κατά τήν διάρκειαν τῆς ζωῆς, ἔχει νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τήν δραστηριότητα τριῶν δυνάμεων, ὀφειλομένων εἰς τρία κίνητρα διαφορετικά.

Ἐἶπομεν προηγουμένως ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι ἀποτελεσμα κάποιας ἀνωτέρας δραστηριότητος, ἅμα ὡς δημιουργηθῇ ἀποκτᾷ καί αὐτός ἐν κίνητρον, τό Ἐγὼ τοῦ, τό ὁποῖον διέπει καί κατευθύνει ὅλας τὰς ἐνεργείας του. Ἐάν λογικόν θεωρήσωμεν τό πεπρωμένον ὡς τήν ἐναλλαγὴν τῶν διαφορῶν γεγονότων πού ἀποτελοῦν τήν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, θά ἔχωμεν νά διακρίνωμεν κατὰ πρῶτον, μεταξύ τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται καί προκαλοῦνται ἀπὸ τήν ἰδίαν ἡμῶν δραστηριότητα ἢ τό Ἐγὼ μας.

Τὰ γεγονότα αὐτά τὰ διέπει ἀπολύτως ἡ θέλησίς μας. Ἐπὶ τῆς Γῆς ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἀντιμέτωπος πρὸς ὀρισμένες κατευθύνσεις, αἵτινες τὴν ἐλκύουν καί τοῦ προσφέρουν τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν. Αὗται δύνανται νά συνοφισθοῦν εἰς δύο : εἰς τήν κατεύθυνσιν τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ.

Τό Καλόν καί τό Κακόν, ἐξεταζόμενα ἀπὸ τοῦ γενικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος, δύνανται νά καθορισθοῦν ὡς ἡ διαιωνίζο-

μένη, πάλη μεταξύ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος. Τό πνεῦμα ἔχει ὡς σκοπόν νά ἐκμεταλλευθῇ τήν ὕλην πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος καὶ ἀνύψωσιν. Ἡ ὕλη, ἐκ φύσεως καὶ ἐκ συστάσεως ἀντιδρᾷ πρὸς τὴν ἐνέργειαν ταύτην τοῦ πνεύματος. Ἐάν τὸ πνεῦμα παραγνωρίσῃ τὸν σκοπόν του, ὑποτάσσεται εἰς τὴν ὕλην καὶ τότε ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον τοῦ κακοῦ. Ἐάν ὅμως ἀντιστῇ πρὸς αὐτήν, τὴν ἐκμεταλλεῖται καὶ τότε, ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον τοῦ καλοῦ, ἀνυψοῦται καὶ ἐξελίσσεται.

Ἡ ἐκλογὴ μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν κατευθύνσεων, δέν διέπεται ἀπὸ κἀνέναν ἀπολύτως πεπρωμένον, ἀλλ' εἶναι ἀποκλειστικῶς ζήτημα τῆς θελήσεως τοῦ ἰνθρώπου. Αὕτη καὶ μόνη εἶναι εἰς θεσιν ν' ἀποφασίση. Δεδομένου δὲ ὅτι ὅλαι αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι θεληματικαί, δύνανται νά κατατάσσωνται εἰς πράξεις ἐξελίξεως ἢ εἰς πράξεις ὀπισθοδρομῆσεως. Κατ' ἀκλουθίαν τὸ πεπρωμένον εἰς τὸ ἐπίπεδον αὐτὸ συνίσταται μόνον εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἐκτελῇ πράξεις, δέν ὑπάρχει ὅμως ὅσον ἀφορᾷ τὴν φύσιν τῶν ἐκτελεσθησομένων πράξεων, ἥτις ἐξαρτᾶται καθ' ὅλοκληρίαν ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν μᾶς τὴν ἐπιβάλλει ἡ ἀπόλυτος λογική, διότι ἐάν ἦτο πεπρωμένον νά ἐκτελέσωμεν τὴν τάδε ἢ τὴν δεῖνα πρᾶξιν, ὅλαι αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι πίπτουν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος περιέρχεται ἀμέσως εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μηχανικῶν ἐκδηλώσεων τῆς φύσεως. Δεδομένου ὅμως ὅτι αἱ διάφοροι πράξεις τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων, ἀλλὰ διέπονται ἀπὸ μίαν συνεχῆ ἀλληλουχίαν καὶ ἡ μεταγενεστέρα ἔχει ὡς αἷτιον τὰς προγενεστέρας, δημιουργεῖται ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πράξεων μᾶς ἓν πεπρωμένον, καλὸν ἢ κακόν, τὸ ὁποῖον ὅμως ὑφαίνει προοδευτικῶς αὐτὴ αὕτη ἡ θέλησις μᾶς.

Ἐκτός ὅμως τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τὰ ὅποια ὀφείλονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἴδιαν ἡμῶν ἐνέργειαν, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα, ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δυνάμεων τῆς Δημιουργίας.

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ κίνητρον του, ἐκ τοῦ ὁποῦ πηγάζουν ὅλαι αὐτοῦ αἱ πράξεις, οὕτω καὶ ἡ φύσις, ὡς σύνολον, ἔχει τὸ ἰδικόν της κίνητρον, ἐκ τοῦ ὁποῦ πηγάζουν αἱ διάφοροι δραστηριότητες τῆς φύσεως. Κατὰ τὴν διπλὴν ταύτην δραστηριότητα, τόσον ἡ φύσις, ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἀκολουθοῦν ἕκαστος, ὡς δημιουργήματα αὐτοτελῆ, τὸν δρόμον τῶν. Δεδομένου ὅμως ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μέρος τῆς φύσεως, ὑφίσταται καὶ αὐτός τὰ ἀποτελέσματα τῆς δραστηριότητος τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἢ ὅπως ἄλλοτε μὲν τοῦ εἶναι εὐνοϊκῆ, ἄλλοτε δὲ δυσμενῆς. Τὰ εἰς τὴν δραστηριότητα ταύτην ὀφειλόμενα γεγονότα τῆς ζωῆς μας, ἀποτελοῦν τὸ μοιραῖον καὶ πρόδηλον εἶναι ὅτι ταῦτα ὄν ἐξαρτῶνται ἐξ ἡμῶν.

Κατὰ τρίτον λόγον ὁ ἄνθρωπος διαπιστώνει τὴν δραστηριότητα ἀνωτέρων τινων δυνάμεων, αἵτινες ἐκδηλώνονται πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν του καὶ ἀποτελοῦν τρόπον τινα ἰσορροπικόν παράγοντα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δυσμενῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὅποια ὀφείλονται εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Τὴν δραστηριότητα αὐτὴν τὴν ἀντιλαμβανόμεθα ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς θείας ἁριστείας, τῆς θείας Προνοίας αἵτινες πολλάκις μᾶς εὐνοοῦν καὶ δροῦν πρὸς τὸ καλὸν μας ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν. Ἡ δραστηριότης αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῶν θείων δυνάμεων ἐν τῇ δημιουργίᾳ.

Μένει τώρα νὰ ἐξετάσωμεν πῶς καὶ διατί ἡ δραστηριότης τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, δύναται ν' ἀποβῇ δυσμενῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ἀκριβῆ ἀντίληψιν τοῦ πράγματος, καλὸν εἶναι νὰ καθορίσωμεν μερικὰ σημεῖα.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς γνωρίζομεν, εἶναι ὄν τριαδικόν, ἀποτελούμενον ἀπό: σῶμα, ψυχὴν καὶ πνεῦμα. Αἱ δύο πρῶται ὑποστάσεις, τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ, εἶναι κοσμικαί ἢ ὑποστατικαί, μόνον δὲ ἡ τρίτη, τὸ πνεῦμα ἢ Ἐγὼ, εἶναι ἐξωκοσμικὴ καὶ οὐσιαστικὴ. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ἡ μόνη ἀρχὴ ἢ πραγματικῶς ἀνήκουσα εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἥτις εἶναι ἰδικὴ του, εἶναι ἡ πνευματικὴ του ὑπόστασις, ἐνῶ τὰς ἄλλας δύο, τὰς δανείζεται προσωρινῶς ἀπὸ τὸ κοσμικόν ὑλικόν. Καθίσταται

οὕτω πρόδηλον ὅτι κατὰ τὰς δύο αὐτοῦ ὑποστάσεις ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς τοὺς νόμους τοῦ κόσμου καὶ μολονότι, ἐρχόμενος ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκολουθεῖ ἴδιον δρόμον καὶ σκοπὸν, ὑποχρεοῦται ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου νὰ μετέχη τῶν ἐναλλαγῶν, ἅς ὑφίσταται τὸ κοσμικὸν ὑλικὸν συνεπεῖα τῆς δραστηριότητος τῶν νόμων ποὺ τὸ διέπουν.

Ποῖαν ἀντίληψιν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν περὶ τῆς Δημιουργίας ; Ἡ Δημιουργία εἶναι οὐσιαστικὸν σύνολον καθωρισμένης ἀξίας, ποιότητος καὶ ποσότητος, τὸ ὁποῖον αἱ κοσμικαὶ δυνάμεις ἐξελλίσσουν συνεχῶς, ἐξελλισσόμεναι συνάμα καὶ αὐταὶ αἱ ἴδιαι. Ὁ κύριος, ὁ μεγαλειότερος παράγων τελειοποιήσεως εἶναι ἡ ἐξέλιξις. Διὰ τῆς ἐξελίξεως τὰ πάντα τελειοποιοῦνται καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ὕλη. Ὅλα τὰ φαινόμενα τὰ ὁποῖα σήμερον βλέπομεν εἰς τὴν φύσιν, ἓνα μόνον σκοπὸν ἔχουν, τὴν τελειοποίησιν τῆς κοσμικῆς ὕλης, δηλαδή νὰ περιέλθῃ αὕτη εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ἀγνότητος, τὸ ὁποῖον συνέλαβε καὶ προέταξεν ὁ Δημιουργός, καὶ ἡ ὁποία ἀγνότης, πραγματοποιεῖται, ὡς ὑποθέτομεν, εἰς τὴν πρώτην Χώραν τοῦ Κύκλου τοῦ Κόσμου, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον ἀποσυνθesis καὶ θάνατος ὑλικός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, διὰ νὰ εὐνοηθῇ καὶ ἐξυηρηθηῇ ἡ ἐξέλιξις τῆς ὕλης, ἡ ὁποία εἰς τὴν παροῦσαν αὐτῆς καταστάσιν δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ μιᾶς, χρησιμοποιεῖται τὸ μέσον τῆς ἀποσυνθέσεως ἢ τοῦ θανάτου τῶν διαφορῶν μορφῶν ζωῆς, ἵνα δημιουργηθοῦν νέαι τοιαῦται.

Ὁ ἄνθρωπος, εἰθισμένος ἀπὸ τὰ ἴδια αὐτοῦ ἔργα, εὐκόλως ἀποφαίνεται περὶ καταστροφῆς ἐν τῇ φύσει. Καταστροφή ὅμως δὲν ὑπάρχει, ὑπάρχει ἀπλῶς ἕνα συνειδητὴ καὶ ἐσκεμμένη μεταμόρφωσις τῶν διαφορῶν μορφῶν. Ἡ ἐξακολουθητικὴ γέννησις εἶναι τὸ μόνον δυνατὸν μέσον, τὸ ὁποῖον δύναται νῦν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐξέλιξιν. Πᾶσα ὅμως γέννησις προϋποθέτει κάποιον θάνατον, ἐφ' ὅσον ἡ ποσότης τοῦ κοσμικοῦ ὑλικοῦ εἶναι καθωρισμένη καὶ σταθερά. Ἡ γέννησις συνεπάγεται μίαν ζωὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν κάποιος σταθμὸς ἐξελίξεως πραγ-

ματοποιεῖται καὶ σημειοῦται. Ὁ Θάνατος, ἄρα δὲν σημαίνει καταστροφήν, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς ὁ πρόδρομος τῆς γεννήσεως μιᾶς νέας καὶ καλλιτέρας μορφῆς ζωῆς, ἣτις θά συμβάλη εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γενικοῦ κοσμικοῦ συνόλου.

Διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον καὶ ἐνῶ παρατηρεῖται εἰς τὴν Δημιουργίαν μία δραστηριότης δημιουργικῆ, ἡ ὁποία δηλαδὴ σκοπὸν ἔχει νὰ δημιουργῇ καὶ νὰ εὖνοη τὴν διατήρησιν τῶν διαφόρων μορφῶν ζωῆς καὶ φύσεως, παρατηρεῖται παυτοχρόνως καὶ μία ἄλλη δραστηριότης, ἐπίσης συνειδητῆ, μέτασιν ἀντιδραστικὴν πρὸς τὴν πρώτην, ἣτις προσπαθεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀποσύνθεσιν ἢ τὴν μεταμόρφωσιν τῶν ἀποκτηθισῶν μορφῶν πρὸς δημιουργίαν νέων τοιοῦτων καὶ καλλιτέρων, αἵτινες προῶγον ἐξακολουθητικῶς τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοσμικῆς ὕλης.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μετέχων διὰ τῶν οὐο αὐτοῦ κατωτέρων ὑποστάσεων τοῦ κοσμικοῦ συνόλου, πρέπει νὰ ὑφίσταται μοιραίως τὰς ἀλλαγὰς, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλουν εἰς αὐτόν αἱ κοσμικαὶ δυνάμεις. Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν σκέψεων εὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι μὲ τὸ γεγονός αὐτό δὲν προσγίνεται καμμία ἀδικία εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὔτε δύναται τοῦτο νὰ χαρακτηριθῇ, ὅπως θὰ ἠοῦνάντο μερικοὶ νὰ φαντασθοῦν, ὡς κάποια τιμωρία. Εἶναι ἀπλοῦστατα μία μοιραία συνέπεια δραστηριότητος νόμων, ἡ ὁποία ἂν προσωρινῶς φέρῃ πρόσκομμα εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ βάθος ὅμως εἶναι ὠφέλιμος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Διότι τοῦ προσφέρει ὅλοέν καὶ νέας πηγὰς παρατηρήσεως καὶ γνώσεως, αἱ ὁποῖαι συμβάλλουν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐξέλιξιν καὶ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητός του.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ κοσμικοῦ περιβάλλοντος εἶναι εὖνοϊκαί, τὰ πάντα ἔχουν καλῶς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ὁμως αὐταὶ τῶ ἀποβαίνουν οὐσμενεῖς, τότε ἔχει κάθε συμφέρον καὶ μάλιστα καθῆκον, νὰ ἐμυσθῇ κατ' αὐτῶν. Διότι ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἤδη ἀπακρυσταλλωμένη καὶ δι' αὐτῆς δύναται μὲν ἐπιδιώξῃ τὴν ἐξέλιξιν του. Ἄρα ἔχει συμφέρον νὰ τὴν διατηρήσῃ παντὶ σθένει εἰς καλὴν κατάστασιν

καί δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγον εἶναι ὑποχρεωμένος νά γνω-
ρίζη ἐκ τῶν προτέρων τὰς δυσμενεῖς ἐπηρείας, τὰς ὁποίας
δύναται νά τοῦ ἐπιβάλῃ τό μοιραῖον.

Πρόδηλον καθίσταται ὅτι ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔχη τήν πιθα-
νότητα νά γνωρίσῃ ἐκ τῶν προτέρων τῷ μοιραῖον, θά ἔχη ἀνα-
γκαίως καί τὰς ἀπαιτουμένας ἰκανότητας διὰ νά τό ἀποφύγῃ.
Διαφορετικά θά ἦτο μία ὅλως ἄσκοπος προσπάθεια ἐκ μέρους
του. Ἐύκολον ὅμως εἶναι ν' ἀντιληφθῆμ κανεῖς ὅτι δέν εἶναι
ὁ τυχαῖος, ὁ κοινός καί πλήρης ἀδυναμιῶν γνωστός μας ἄνθρω-
πος ὅστις θά κατορθώσῃ νά μετατρέψῃ καί νά παρεκκλίνῃ τόν
ρῶν δυνάμεων κοσμικῶν, ἀνυπολογίστως ἀνωτέρων τῶν ἰδικῶν
του. Τό κατορθῶμα τοῦτο εἶναι δυνατόν μόνον εἰς τόν ἐξελι-
χέντα ἄνθρωπον, ὅστις διὰ τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ ἁγνότητος,
τῆς φωτισμένης διανοίας του καί τῆς ἰσχυρᾶς του θελήσεως
ἀνέρχεται εἰς τό ἐπίπεδον ἀνταξίου ὁμοιώματος τοῦ Δημιουργοῦ
του, ἐπιβάλλεται εἰς τήν φύσιν, καί, ἐν ἀνάγκῃ, προκα-
λεῖ ὑπέρ αὐτοῦ καί τῶν ὁμοίων του τήν ἐπέμβασιν τῆς θείας
Προνοίας.

"Ἡ ἰδιότης λοιπόν τῆς Μαντείας εἶναι δικτή : Μαν-
τεία ἔμφυτος καί Μαντεία γνωστική, τήν ὁποίαν ἀποκτῶμεν
διὰ τῆς μελέτης, τῆς διδαχῆς καί τῆς παρατηρήσεως τῶν
φαινομένων τῆς φύσεως καί τοῦ Κόσμου.

"Ἡ ἰδιότης τῆς ἐμφύτου μαντείας εἶναι δῶρον, τό ὁ-
ποῖον ἀποκτᾶται δι' ἐργασίας, ὑπολανθανούσης, τῆς ὁποίας ὁ
ἄνθρωπος δέν ἔχει συνείδησιν. (Τό δῶρον τῆς ἐμφύτου μαντείας
ἐκδηλοῦται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ χωρίς καμμία ἐνσυνείδητος ἐρ-
γασία νά προετοιμάζῃ τὰ ἀποτελέσματά της. Ἡ ἔμφυτος μαν-
τεία, δέν δύναται δηλαδή κατ' οὐδένα τρόπον νά εἶναι ἀπο-
τέλεσμα συλλογισμῶν, παρατηρήσεων ἢ συμπερασμάτων. Αὕτη
ἐκδηλοῦται κατὰ τρόπον ἀπροσδόκητον καί ἐνίοτε ἀποτόμως,
μῆ ἐξαρτωμένη ἐκ τῶν ἀντικειμενικῶν ἢ ὑλικῶν συνθηκῶν, οὔτε
ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τῆς ἐκδηλώσεώς της. Οὕτως εἶναι κῆ-
ριος, τῆς δυνάμεως αὐτῆς καί ἐκεῖνος πού εἴη λαμβάνει αἰσ-
θάνεται ἐσωτερικῆν τινα ἀνάγκην νά τήν ἐκδηλώσῃ. Ἐν ἄτομον
δύναται νά ἐκδηλώσῃ τό δῶρον τοῦτο ἄπαξ ἐν τῇ ζωῇ του,

ἐνῶ ἄλλοι τό ἐκδηλώνουν πολλάκις καί κατά διαφόρους περιόδους.→)"

Διακρίνομεν λοιπόν δύο εἰδῶν μαντείας, τήν ἐμφυτον ἢ δαισιθητικήν καί τήν γνωστικήν. Ἡ πρώτη, ὅπως τό ἐκφράζει, ἄλλως τε καί ἡ ὀνομασία της, εἶναι ἐκδηλώσις μὴ ὀφειλομένη εἰς συνειδητήν ἐκ μέρους ἐργασίαν καί προσπάθειαν. Ὅλοι δοκιμάζομεν ποῦ καί ποῦ ὠρισμένα ἄδηλα προαισθήματα, τά ὅποια χωρίς νά μᾶς καθορίζουν τό γεγονός τό ὁποῖον μέλλει νά συμβῆ, μᾶς κᾶμνουν ὅμως νά προαισθανθῶμεν τήν φύσιν του. Βεβαίως ἡ ἐκδηλώσις τῆς ἰδιότητος αὐτῆς εἶναι σπάνια καί δέν δύναται ν' ἀποτελέσῃ δι' ἡμᾶς ὄπλον ἀμυντικόν ἐκμεταλλεύσιμον, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον λαμβάνει χώραν ἀπροσδοκῆτως καί ὄχι ὅταν τό θέλωμεν ἢ τό ἐπιζητούμεν. Εἶναι ὅμως ἀρκετή, ὥστε νά διαπιστώσωμεν πάντες τήν ὑπαρξίν της καί νά ἔχωμεν τήν δικαιολογημένην περιέργειάν νά διερωτηθῶμεν εἰς τί ἔρα γε νά ὀφείλεται αὕτη καί πῶς ἐκδηλώνεται. Ἄς ἐπιχειρήσωμεν νά διατυπώσωμεν μερικάς ὑποθέσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Δέν εἶναι καθόλου παράδοξον νά ὑποθέσωμεν ὅτι τό νοητικόν πεδῖον εἶναι ἡ πηγὴ ὄλων τῶν κοσμικῶν ἀποτελεσμάτων ποῦ λαμβάνει συνεχῶς χώραν. Ἐν αὐτῷ τό μέλλον, ἢ ἡ μελλοντική ἐξέλιξις τοῦ Κόσμου, ὅσοῦ νά εἶναι χαραγμένον, ὄχι βεβαίως ἐν εἴδει μητρώου, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶναι καταγεγραμμένα ὅλα τά ἐνδεχόμενα νά συμβοῦν γεγονότα, ἀλλὰ διότι τό νοητικόν πεδῖον εἶναι τό ἐπίπεδον τῶν συλλήψεων καί, ὡς τοιοῦτον περιλαμβάνει ἐν αὐτῷ τά σπέρματα ὄλων τῶν μελλοντικῶν ἀποτελεσμάτων. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συλλαμβάνῃ κάτι, γνωρίζει ἀπό τῆς στιγμῆς ἐκείνης ποῖον θά εἶναι, κατά τό μᾶλλον ἢ ἥττον, τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς συλλήψεώς του. Κατά τόν ἴδιον τρόπον, ἡ θεία Σύλληψις, ἥτις εἶναι ἀόλυτος, προγινώσκει τά ἀποτελέσματα τῶν συλλήψεων της.

Ὅταν λοιπόν, προαισθάνεται κανεὶς κάτι, δέν δημιουργεῖ τίποτε, ἀλλ' ἀπλῶς τό βλέπει, ἐπικοινωνῶν μετὰ τοῦ νοητικοῦ πεδίου. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει, διατί ἡ ἐπικαι-

νωνία αὕτη δὲν εἶναι σταθερά καὶ διαρκῆς καὶ διατί λαμβάνει χώραν κατὰ βούλησιν τοῦ ἀνθρώπου ;

Δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει περιστατικῶς τοιαύτας ἐκδηλώσεις ἀποδεικνύει ὅχι περιστατικὴν τινα αὐτοῦ ιδιότητα, ἀλλ' ἰδιότητα συμφυῆ πρὸς αὐτόν ἐκδηλουμένην περιστατικῶς. Μὲ ἄλλους λόγους, αἱ ἰδιότητες τοῦ προαισθάνεσθαι καὶ προγιγνώσκειν εἶναι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, φυσικαὶ ἰδιότητες τοῦ ἀνθρώπου, περιελθούσαι εἰς ὑπολανθάνουσαν κατάστασιν καὶ τὴν ὑπαρξιν τῶν ὁποίων διαπιστώνομεν μόνον ἀπὸ τᾶς ἐπανίας ἀγαλαμπᾶς, τᾶς ὁποίας προανεφέρομεν.

Διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν τὰς περιστατικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ὑπολανθανουσῶν αὐτῶν ιδιοτήτων, δυνάμεθα νὰ διατυπώσωμεν τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν, Ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ διπλὴν ζωὴν, μίαν ὄφρατὴν καὶ μίαν ἀόρατον. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο αὐτῶν ζωῶν ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀρχικῶς ὠπλισμένος κατὰ τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ πλήρως τὴν ποικίλην δραστηριότητα τοῦ περιβάλλοντος ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκλήθη νὰ σταδιοδρομήσῃ.

Ἀφ' οὗτου ὅμως ἀπώλεσεν, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους θὰ μελετήσωμεν μεταγενεστέρως, μέγα μέρος τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ἐφοδίων, ὁ ὄρατος ἄνθρωπος ἔπαυσε νὰ εὐρίσκεται εἰς συνειδητὴν ἐπαφὴν μὲ τὸν ἀόρατον τοιοῦτον καί, κατ' αὐτόν τὸν τρόπον, ὁ πρῶτος περιῆλθεν εἰς ἐξαιρετικὰ μειονεκτικὴν κατάστασιν ἀπέναντι τῆς δραστηριότητος τοῦ περιβάλλοντος. Ποῦ καὶ ποῦ, διὰ λόγους ἀδήλους, ἀλλὰ πιθανότατα ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν ἐξαιρετικῆς εὐπαθείας, ὁ ἀόρατος ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ ὑπολανθανόντως καὶ τότε ὁ ὄρατος ἄνθρωπος ἐκδηλώνει περιστατικῶς τὰς ἀπωλεσθείσας ιδιοτήτάς του.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, αἱ παροδικαὶ αὐταὶ ἐκδηλώσεις, εἶναι ἀναμφισβητήτως ἐπήρεια ἀνώτεροι καὶ εἴτε ἐκ τοῦ ἀοράτου ἀνθρώπου προέρχονται αὐταί, εἴτε ἐξ ἀνωτέρου τινος ἐπιπέδου, ἀποτελοῦν δῶρον τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ δέχεται μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖ-

εται πρὸς ὄφελος τῆς ἀνυψώσεώς του.

"Ἡ γνωστικὴ μαντεία εἶναι κτῆμα προσωπικὸν τοῦ μύστου, διότι ἀποκτᾶται δι' ἐργασίας διηνεκοῦς καὶ διὰ τῆς ἐπιδόσεώς περὶ τὴν ἐκδήλωσιν ἀγαθῶν καὶ ἀγῶν αἰσθημάτων."

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν διαισθητικὴν μαντείαν, ἡ γνωστικὴ μαντεία εἶναι κτῆμα προσωπικὸν τοῦ μύστου, τὸ ὁποῖον οὕτως ἀποκτᾶ, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ διηνεκοῦς ἐργασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ἐπιδόσεως περὶ τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐκδήλωσιν ἀγαθῶν καὶ ἀγῶν αἰσθημάτων. Δύο λοιπὸν παράγοντες συμβάλλουν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς γνωστικῆς μαντείας. Ἡ ἐξακολουθητικὴ μελέτη καὶ παρατήρησις τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ἡ καλλιέργεια ἀγῶν αἰσθημάτων.

Καί τίθεται τὸ ἐρώτημα ; τί σχέσιν δύνανται νὰ ἔχουν τὰ ἀγνά αἰσθήματα μετὰ τὴν γνῶσιν ; Ἡ γνῶσις εἶναι δραστηριότης τοῦ νοός, τὰ αἰσθήματα εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς ψυχῆς, κατὰ τὴν ἢ μὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ὁῆ ;

Τὸ ἀνθρώπινον Ἐγὼ ἔρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, εἴτε πνευματικὸς, εἴτε ὑλικὸς εἶναι οὗτος, μέσῳ τῆς ψυχῆς. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ὅσον ὑγιεστερα εἶναι ἡ ψυχικὴ μας κατάστασις, τόσον φαινοδτεραι καὶ ἀκριβέστεραι θά εἶναι αἱ πνευματικαὶ μας ἀντιλήψεις. Ἡ κακὴ κατάστασις καὶ ἡ ἀταξία τῶν κατωτέρων μας ὑποστάσεων, ἰδιαιτέρως δὲ ἡ τῆς ψυχῆς μας, συσκοτίζει τὸν νοῦν μας καὶ τὸν παρεμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ διακρίνη τὴν ἀλήθειαν. Τὰ παραδείγματα εἶναι εὐκολώτατα.

Ἐάν ὅμως ἡ ὑγιὲς κατάστασις τῆς ψυχῆς εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν καλὴν καθοδήγησιν οἰουδὴποτε ἀνθρώπου, αὕτη καθίσταται περισσότερο ἐπιτακτικὴ δι' ὄντινα ἐπιδιώκει νὰ μνηθῆ εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς φύσεως καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἰδιότητα τῆς μαντείας.

Ἡ γνῶσις δὲν εἶναι δύσκολος, φθάνει ὁ ἀνθρώπος νὰ κατορθώσῃ νὰ βλέπῃ ἀκριβῶς, μετὰ ἀκρίβειαν, τὰ περιβάλλοντα αὐτὸν φαινόμενα. Διὰ νὰ βλέπῃ ὅμως μετὰ ἀκρίβειαν εἶναι ἀπαραί-

ὅτι ἐξυπηρετοῦμεν μόνον τοὺς ἄλλους, ἐξυπηρετοῦμεν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς.

Ὁ βαδίζων τὴν ὁδὸν τῆς ἀνωτερότητος, δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ διαρκῶς εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὸ ἐλαττωματικὸν αὐτῶν μέρος καὶ τὴν κακίαν. Ὁφείλει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐκδηλώνουν τὸ κακόν, τοῦτο ὀφείλεται ὄχι εἰς τὸ γεγονός ὅτι εἶναι κακοί, ἀλλὰ διότι, ἀδύνατοι ὄντες, ὑφίστανται τὰς ἐξωτερικὰς ἐπηρεάς εἰς τὰς ὁποίας καὶ ὑποκύπτουν. Ἄρα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην τῆς συναντιλήψεώς μας καὶ τῆς συμκαθείας μας, κατ' οὐδένα δὲ τρόπον τῆς ἐπικρίσεώς μας.

Οὐδεὶς ἄνθρωπος, ὅσονδήποτε ἐνώτερος καὶ ἂν εἶναι, δύναται νὰ περιβληθῇ δικαιοδικῶς τὸ ἀξίωμα του κριτοῦ ἢ τιμωροῦ τῶν ἄλλων. Ὡς μέλος ἀναπόσπαστον τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχει συμφέρον πραγματικόν νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τοῦ συνόλου, ἧτις εἶναι ταυτοχρόνως καὶ προσωπικῆ του ἐξυγίανσις. Ὅταν ἓνα μέλος τοῦ σώματός μας δηλητηριάζεται δι' οἰονδήποτε λόγον, δὲν σπεύδομεν νὰ δηλητηριάσωμεν καὶ τὰ λοιπὰ. Ἀπ' ἐναντίας ἐνδυναμῶμεν τὰ ὑγιᾶ μας μέλη διὰ νὰ δυνηθῶν ν' ἀνταπεξέλθουν κατὰ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ πάσχοντος μέλους καὶ νὰ τὴν ἐξουδετερώσουν. Ἀντιδρῶντες διὰ μιᾶς κακῆς πράξεως εἰς τινα κακὴν πράξιν τοῦ πλησίον μας, δὲν κάμνομεν τίποτε ἄλλοπαρὰ νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν δηλητηρίωσιν τοῦ πλησίον μας καὶ ἐφ' ἡμῶν τῶν ἰδίων.

Πολλοὶ δύνανται νὰ χαρακτηρίσουν τὴν τακτικὴν αὐτὴν ὡς παθητικὴν καὶ ὡς ἔλλειψιν μαχητικότητος. Ὁ ὅρος εἶναι πολὺ τοῦ συρροῦ, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται πολὺ σφαλικά. Ἐκεῖνος ποῦ αἰσθάνεται περίσσειμα μαχητικότητος, ἔχει νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ διὰ νὰ πατάξῃ τὴν λερναίαν ἕδραν τοῦ κακοῦ, ἢ ὁποία ἔχει ἐνθρονισθῆ μέσα του. Διὰ τὴν πάλην αὐτὴν δὲν θά τοῦ εἶναι ποτέ ἀρκετὴ ἡ μαχητικότης του. Τὸ νὰ ἀπαντᾷ κανεὶς διὰ τῆς κτηνώδους βίας εἰς τὴν βίαν, εἶναι εὐκολώτατον. Δύσκολον εἶναι νὰ περιστείλῃ τὴν κτηνώδη βίαν ποῦ αἰσθάνεται εἰς ἀναλόγους περιστάσεις καὶ νὰ μειδιάσῃ

περιφρονητικῶς. Ἡ ἀνωτερότης ἔγκειται εἰς τὸ μειδίωμα καὶ ὄχι εἰς τὸν γρόνον, εἰς τὴν διηνεκῆ γλυκύτητα καὶ καλωσύνην καὶ ὄχι εἰς τὴν ὕβριν καὶ τὴν μοχθηρίαν.

"Ἡ ἐπιστήμη τῆς μαντείας δὲν δύναται, καθὼς διατείνονται τινές, ν' ἀνατρέψῃ τὴν θεωρίαν τῆς ἐλευθέρου βουλήσεως, διότι αἱ συνθῆκαι τοῦ πεπρωμένου, καλαὶ ἢ κακαί, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ὁδοί, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ὑποχρεοῦται νὰ διέλθῃ, ἵνα φθάσῃ διὰ τῆς ἰδίας του ἐξελιξέως εἰς τὸν ἐπιδικώμενον σκοπόν, ἐνῶ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς βουλήσεως εἶναι ὁ φάρος ποῦ φωτίζει, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸ κινδυνώδες ταξίδιον τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν ζωὴν."

Ἀσφαλῶς ὁ δρόμος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ διέλθῃ διὰ νὰ ἀκετελέσῃ κάποιον ἔργον, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ καὶ ἄρνησιν τοῦ αὐτεξουσίου. Τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐλευθερία ἣν ἔχει νὰ προβῇ ἢ ὄχι εἰς τὴν τάδε ἢ τὴν δεῖνα πρᾶξιν ὄχι δὲ αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ τὴν ἐκτελέσῃ.

Αἱ συνθῆκαι τοῦ πεπρωμένου μας εἶναι τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ, τὰ σωματικὰ, ψυχικὰ καὶ, ἀνταντακλαστικῶς, τὰ πνευματικὰ, τὰ ὁποῖα μᾶς προσδίδει ἡ δραστηριότης τῶν κοσμικῶν δυνάμεων, ἐγκαυστηῶσα, τοιουτοτρόπως, τὴν ἀνομοιότητα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀνομοιότης δὲ ἦτις εἶναι ἐκείνη, ἣτις ἐπιτρέπει εἰς τὸ αὐταξούσιον νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ.

Οὐδεὶς διενοήθη ποτέ νὰ ἰσχυριθῇ ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται, κατὰ τὴν θάρκειαν τῆς ζωῆς του, εἰς ἐναλλαγὰς ὑγείας καὶ ἀσθενειῶν, τοῦ λείπει τὸ αὐτεξούσιον. Αἱ συνθῆκαι τοῦ πεπρωμένου μας εἶναι καὶ αἵται μίαι διαρκῆς ἐναλλαγὴ εὐνοϊκῶν καὶ δυσμενῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν καταστάσεων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος σταδιοδρομεῖ. Ὅπως ἀντιδρῶμεν διὰ τοῦ αὐτεξουσίου μας κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ σώματός μας, οὕτω δυνάμεθα καὶ νὰ ἀντιδράσωμεν κατὰ τῶν ἐνδεχομένων δυσμενῶν καταστάσεων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς

φυχῆς μας. Καί ἡ ὑγεία εἶναι συνθήκη τοῦ πεπρωμένου. Θά ἔπρεπε ἀρα γε νά εἴπωμεν ὅτι ἐφ' ὅσον μοιραίως εἴμεθα ὑγιεῖς δέν εἴμεθα ἐλεύθεροι νά ἀρρωστήσωμεν ἢ νά πράξωμεν ἢ ὄχι τὸ τάδε ἔργον ; Πρέπει νά ἐννοηθῇ καλῶς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἡ μελέτη τῆς Ἀστροσοφίας καί ἡ διαπίστωσις τῶν συνθηκῶν τοῦ πεπρωμένου μας, δέν ἔχουν ὡς σκοπόν νά ἐπικυρώσουν τὴν πεπλανημένην θεωρίαν τῆς αἰτιοκρατίας.

Ὅταν μελετῶμεν μίαν πλανητικὴν ὄψιν γεννήσεως ἢ ἄλλου τινος γεγονότος, δέν τὸ πρῶτον δια νά διαπιστώσωμεν τὸν ἀπόλυτον προσδιορισμόν, τὸν ὁποῖον ἡ ὄψις αὕτη ἔχει ἐπὶ τῆς στικδοδρομίας μας καί νά ἀποδείξωμεν οὕτω ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἐλεύθερος. Αἱ πλανητικαὶ ἐπήρειαί μας προσδίδουν ἰσχυρότεραν ἰδιοσυγκρασίαν, ἣτις μᾶς καθιστᾷ μοναδικούς μεταξὺ τῶν ὁμοίων μας καί μᾶς κάμνει νά ἐκδηλώνωμεν αὐτάς ἢ ἐκεῖνας τὰς τάσεις. Δέν ἔχουν ὅμως κανέν ἀπόλυτον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν κατευθύνσεών μας.

Ἄν αἱ πλανητικαὶ ὄψεις ἠδύναντο, νά προσδιορίσουν ἀπολύτως τὰς πράξεις τῆς ζωῆς μας, τότε κάθε ἀνωτερότης καί ἐκλεκτικότης θά ἦσαν ἄσκοποι. Ὁ πρῶτος τυχόν τῶν ἀνθρώπων, ἐνσαρκούμενος ὑπὸ εὐνοϊκῆν τινα πλανητικὴν ὄψιν, θά ἠδύνατο κάλλιστα νά ἐκτελέσῃ ἔργον ἐκλεκτοῦ.

Κατὰ τὴν παράδοσιν, λέγεται ὅτι ὅταν ὁ Χριστός ἐνσαρκώθη, ὅλοι οἱ ἀστέρες εὐρίσκοντο ἐν συνόδῳ. εἶναι μία πλανητικὴ ὄψις σπανιωτάτη. Μήπως λοιπόν ὁ Χριστός ὑπῆρξε Χριστός διότι οἱ ἀστέρες εὐρίσκοντο ἐν συνόδῳ, ἢ μήπως, ἀπλοῦστατα, ἐξέλεξε τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ νά ἐνσαρκωθῇ, διότι αὐτὴ ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ τὴν ἀποστολὴν του ; Ἀντιλαμβάνεσθε τὴν διαφορὰν ποῦ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο ἀπόψεων.

Θά μοῦ εἴπητε ἴσως : " Ἰδοὺ ποῦ καί ὁ Χριστός ἐφρόντισεν νά ἀποφύγῃ τὰς δυσμενεῖς συνθήκας τοῦ πεπρωμένου." Πρέπει ὅμως θά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Χριστός ἦτο Χριστός, ἐρχόμενος δέ ἐπὶ τῆς γῆς, ἔκαμεν ἐκ τῶν προτέρων ἐκεῖνο καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά πράξῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου του.

Δέον νά ἔχωμεν ἐπίσης ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὅλαι αἱ καλαί συν-
 θῆκαν τοῦ πεπρωμένου δέν συγκεντρώνονται ἐφ' ἑνός ἀτόμου . . .
 καί ὅλαι αἱ κακαί ἐφ' ἑνός ἄλλου. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει πεπρωμέ-
 νον ἀνάγκτον, καλόν καί κακόν. Τό πεπρωμένον εἶναι ἐν μειο-
 νέκτημα, ὀφειλόμενον εἰς τό κοσμικόν περιβάλλον, τό περι-
 βάλλον ὅμως αὐτό εἶναι τό μόνον, εἰς τό ἄποϊον ἢ ἐξέλιξις
 τοῦ ἀνθρώπου δύναται νά πραγματοποιηθῇ.

Καί τέλος, διὰ νά κλείσωμεν τό θέμα αὐτό, δέν πρέπει
 νά λησμονῶμεν ὅτι εἰς τό πεπρωμένον, ὅπως καί εἰς ὅλα, ὑπέρ-
 χει ἓνα ὄριον. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἐξελιχθῇ ἐν τῷ
 κόσμῳ, ἡ Θεία Κἄρις καί Πρόνοια, πάντοτε μεσολαβοῦν ὡς
 ἰσορροπικοί παράγοντες, ἐπιτρέποντες εἰς τόν ἄνθρωπον νά
 ἐξέλθῃ τελικά νικηφόρως ἀπό τήν κάποτε δυσανάλογον αὐτήν
 πάλην. —"

+

+ +